

slag. Tidligere ved en anden Lejlighed har et andet æret Medlem udtalt, at det skulde være Meningen at sætte en Bom for den saa kaldte Visnepolitik, en Art af Politik, der eksisterer mere i det ærede Medlems Fantasi end i Virkeligheden, men nu ere vi jo komne Virkeligheden saa meget nærmere, at vi høre med rene og klare Ord, hvad jeg for Resten intet Minut har tvivlet om, at hele Meningen med den Manøvre, her er foregaaet, ene og alene er den at undgaa det Aldomsforsørgelsesforslag, som blev bragt ind her i Tinget af os. Det tror jeg er nyttigt at saa konstateret og slaaet fast paa den utvivlsomme Maade, som her nu sker. Til den ærede Indenrigsminister vil jeg i øvrigt sige, at han sikkert ikke venter, at jeg skulde takke ham for den Tiltrædelse, hvormed han slutter sig til Vædringsforslaget under Nr. 10. Den ærede Minister fandt det jo ogsaa rigtigst at tage det udtrykkelige Forbehold, at han gjorde det ikke for min Skyld. (Indenrigsministeren: Naturligvis!) Ja, saa er der jo heller ikke nogen Grund for mig til at takke den ærede Minister. For Resten vil jeg sige, at jeg heller ikke har ventet, at den ærede Minister skulde gøre noget for min Skyld. Overfor Vædringsforslagene har jeg tænkt mig, at den ærede Minister og hans Meningsfæller vilde stille sig, som de have gjort, nemlig at de vilde gøre Modstand mod dem uden videre, saa vidt de turde; og naar der er gjort to Indrømmelser, nemlig at omredigere § 9 og tiltræde § 7, saa tror jeg, at den eneste Grund dertil er den, at man ikke har turdet andet. Man har ikke kunnet undgaa at omredigere § 9, fordi den i den Stikkelse, hvori den forelaa fra først af, var — jeg tør ikke sige, hvad den var, det vilde ikke være parlamentarisk, men fordi den var — meningsløs, umulig; man har været nødt til at omredigere den. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 10 angaar har man sølt sig saaledes stillet, at man ikke har kunnet være bekendt at lade en saadan Urimelighed staa som den, at en Klasse af Personer, der opfylde ganske de samme Betingelser som andre, skulle have rent forskellige og mindre Rettigheder. — Overfor de andre Vædringsforslag antog og antager jeg, at de Herrer ere stillede nøjagtig paa samme Maade, men den ærede Minister har undgaaet denne Banfelighed ved at fortie den, ved ikke at omtale den. Hvis den ærede Minister havde forsøgt Vædringsforslag for Vædringsforslag at motivere, hvorfor han ikke vil tage imod dem, tror jeg, at den ærede Minister vilde komme i samme Forlegenhed som med Hensyn til

Vædringsforslaget under Nr. 10, men naar man tier, bliver det ikke aabenbart, af hvilken Grund man ogsaa her staa uden Grund under Fødderne. Hvis den ærede Minister f. Eks. skulde have motiveret, hvorfor Fattighjælp, der tilbagebetales, skal gælde lige med Fattighjælp, der ikke er tilbagebetalt, saa tror jeg, at den ærede Minister vilde være ganske uden Tvivl til at finde et eneste fornuftigt Ord til at begrunde det med. Jeg har ikke under disse Forhandlinger hørt noget saadant, og det samme tror jeg vil gælde om vort Vædringsforslag under Nr. 8, naar man gør Enten og frastilte Koner ansvarlige for deres Mænds økonomiske Stilling, medens de levede i Egteskabet, noget, som ikke er kendt i vor Lovgivning; det er noget nyt og en komplet Umulighed. Hvis man vilde have forsøgt at give Grunde for saadanne Regler, vilde man have været nødt til at lade selve Reglen falde; thi i Virkeligheden væber den ganske i Luften. — Det, jeg imidlertid har bedt om Ordet for, er ikke for disse Enkeltheds Skyld, hvis Skæbne jeg ikke kan være i Tvivl om, men det er for at gøre Indsigelse mod enkelte Udtalelser af den ærede Minister. Han bebrejdede mig og gentog det flere Gange under denne Forhandling, at jeg og min Medforslagsstiller, kort sagt den Side, hvortil jeg hører, nære Mistillid til Kommunalbestyrelserne. Jeg tror ikke, at her i mindste Maade er Tale om Tillid eller Mistillid til Kommunalbestyrelserne. Nej vi nære Mistillid til dette Lovforslag, fordi det ikke bestemmer, som Lovene bør, hvad der skal være Ret og Pligt, og det vilde være en ganske ubesøjet, urigtig, ugrundet Tillid til Kommunalbestyrelserne, dersom man vilde tro, at de under denne Lov vilde lade noget, som de aldeles ikke vare forpligtede til at lade, men som de tværtimod som økonomiske Styrere af Kommunens økonomiske Anliggender er pligtige til ikke at gøre. Man maa vel erindre, at Sogneraad, Byraad og overhovedet Kommunalbestyrelser ere ikke Bestyrere af velgørende Stiftelser; det er ikke deres Formaal at uddele Gaver og vise Velgerninger mod Behøverne, men deres Bestilling er ganske simpelt den at styre Kommunens, Stathedernes Penge paa Stathedernes Vegne, der vælger dem; man kan ikke vente andet af dem end den mest mulig sparsommelige Styrelse af Kommunen, og naar de gøre det, gøre de ikke noget, hvorved de bryde nogens Tillid. Det er netop, hvad man venter af dem, det er dertil, de vælges, og ønske de at genvælges, gøre de rettest i ikke at paabyrde Kommunen Millioner — taget for hele Landets Vedkommende — som de ikke